

Al voltant de les "suposades" escriptures de Cristòfor Colom (2) : La mentalitat de Colom i la fe en l'Esperit Sant

Sobre la mentalitat de Colom, per tot arreu he llegit sempre que, en qüestió de fe, Cristòfor Colom es referia sempre a l'Esperit Sant.

«Esperit Sant» i «Immaculada Concepció» eren dues de les premisses pròpies del discurs cristià dels franciscans i Colom era Terciari franciscà. Què significa això?

Aquesta premissa és molt important perquè serveix per a identificar una determinada filiació cristiana. Sobretot, en l'Edat Mitjana, i en temps de Colom, que va ser els temps de la frontera que va marcar el pas de l'Edat Mitjana a l'Edat Moderna.

Durant l'Edat Mitjana, els cristians que predicaven els dons de l'*Esperit Sant* i per tant els dons del do de llengües, eren els cristians albigesos o càtars.

Aquesta era una característica pròpia dels cristians albigesos o càtars de Catalunya i Occitània i no pas dels cristians vaticanistes de Roma i «Castilla». Precisament va ser un «castellà», en Domingo de Guzmán, qui va predicar en contra dels “espiritualistes occitans i catalans” Colom doncs, podria ser considerat com a “espiritualista”. No solament per les seves referències a l'Esperit Sant (representat per cert en forma de “colom” a les tradicions religioses cristianes) sinó també com a monjo terciari franciscà que era, ja que Sant Francesc d'Assís era “espiritualista”. El nom “Francesc” és un nom adoptiu, el seu nom de pila era “Joan Bernat”. Penso que el nom de “Cristòfor” és un nom adoptiu i el nom de pila de Colom era “Joan Baptista”.

Sant Francesc d'Assís, Joan Bernat, fundador dels franciscans, no era italià com també se'ns vol fer creure, era “umbri”. Itàlia, tal com geopolíticament la coneixem actualment, al igual que Espanya i França, no existia en aquells temps. Sant Francesc era d'Assís i aquest lloc està a Umbría.

A prop del poble de Palos a Andalusia, que està relacionat amb Colom, hi ha un lloc geogràfic anomenat Punta Umbría. Qui li va posar aquest topònim? A la seva vora, hi ha també un convent de franciscans. I, en el segle XIII hi hagué presència de catalans. L'any 1272, un monjo català de València, anomenat Pasqual, hi va portar el culte a Nostra Senyora de la Mercè, patrona de Barcelona, la capital de Catalunya, i va tenir una gran rebuda , amb grans aclamacions populars. Qui eren aquells que rebien amb grans aclamacions populars a un monjo català que portava la patrona de Barcelona a Jerez de la Frontera situada a prop d'un monestir franciscà l'any 1272? Aquestes, però, són qüestions que no he de tractar ara. Ja ho tractat en altres escrits. No obstant, ara, allò que sí he de dir és que Colom, parlava de l'Esperit Sant com ho feien els espiritualistes,

entre aquest Joaquim de Fiore o de Flor (Alguna relació amb el català Roger de Flor?), Ramon Llull, i la resta de seguidors de sant Francesc d'Assís (1181- 1226).

Tot això significa alguna cosa. Al darrera de tot això hi ha un discurs; un pensament; un coneixement; una fe que uns poders "oficialment instituïts" han presentat i presenten de forma adulterada.

Hi ha tota una tradició religiosa cristiana que està relacionada amb Joan Baptista, aquell que va batejar a Jesucrist. Aquesta tradició és espiritualista. Creu en els dons de l'Esperit Sant. Entre aquests dons, el do de llengües: Parlar en la llengua pròpia o natural de cada lloc. O sigui, als Països Catalans, en català. Aquests era el senyal essencial i originari dels cristians autèntics el qual es celebra per la Pentacosta i es simbolitza amb les llengües de foc.

Aquesta tradició espiritualista dels franciscans, durant l'Edat Mitjana (i en concret en el Compromís de Casp (1462) - i potser encara ara -, va ser combatuda pels "monjos dominics" seguidors del castellà Domingo de Guzmán nascut a es terres de "Castilla", a prop de Madrid. Potser en aquest fet està una de les qüestions cabdals del fet que a Madrid, els espanyols castellanistes, no vulguin conèixer la catalanitat de Colom ni la seva pertinença a una gesta nacional de la "marina catalana" des de la Confederació internacional de la Corona d'Aragó.

Un altre senyal relacionat amb la mentalitat de Colom és la seva identificació amb la «Immaculada Concepció». Aquesta és una característica relacionada també amb els monjos de l'Orde del Franciscans. Això confirma el que s'ha dit d'ell sobre el fet que Colom era terciari franciscà. A Sevilla i Càdiz (el municipi de La línea de la Concepción) troben referències a la presència dels franciscans. Molts dels llocs relacionats amb Colom, estan també relacionats amb convents de franciscans. El fort militar que va construir Colom i on va situar el seu quarter general posant-hi al capdavant el català Miquel Ballester, natural de Tarragona (com molt bé ha demostrat l'historiador Ernest Vallhonrat) portava per nom "Concepció" en honor a la Immaculada Concepció.

Cal tornar a recordar que Sant Francesc d'Assís, no era italià, era de "Umbria". El seu nom "Francesc" és un nom adoptat que es relaciona amb els "francs" que habitaven a la zona occitano-provençal-catalana que avui està políticament en el marc a França però que en aquells temps no hi estava. Els "francs" eren els "catalans" de l'època. Cal conèixer bé la història del Frank Comtat.

Els adversaris dels franciscans eren els dominics fundats per un castellà: Domingo de Guzmán. En el Compromís de Casp els franciscans van votar a favor del català Jaume d'Urgell i els dominics a favor del castellà Fernando de Trastàmara. De fons, a nivell intel·lectual, hi havia el tema de l'Anticrist. Aquest era el debat de moda en aquells temps. I, per tant, no és descabdellat relacionar el nom de "Cristo-ferens" amb el seu oposant "Anti-Crist".

Els Colom, i això ho explica molt bé l'historiador Charles Merryll, estaven amb els Urgell; i per tant amb els catalanistes franciscans i no pas amb els castellanistes dominics. Darrera de aquestes dues ordes religioses, hi havia dues mentalitats cristianes diferents: espiritualistes els franciscans i dogmatistes els dominics. Els espiritualistes predicaven en llengües vernacles, a Occitània en occità, a Navarra en èuscar, a la Corona d'Aragó en català. Els dogmatistes dominics predicaven en llatí. Els dogmatistes castellans no respectaven ni volien parlar amb les llengües vernacles. Quan ho van fer va ser per desvernaclitzar el poble mentalment i fer-los creure dogmatismes. O sigui, per aconseguir els efectes contraris: Desvincular de l'Esperit Sant i fer obeir el dogma de la Llei de Roma.

Cal doncs, identificar la mentalitat cristiana de Colom en la mentalitat dels franciscans catalans, espiritualistes, i no pas amb la del dominics castellans, dogmatistes.

Potser sigui aquest el motiu pel qual encara avui, els castellans i els catòlics dogmatistes (capitalitzats sobretot a Madrid on es dogmatitza la Constitució espanyola) i el seu espanyolisme castellanista i vaticanista (on es dogmatitza la interpretació canònica de la Llei de Roma), no vulguin reconèixer la catalanitat de Cristòfor Colom. Reconèixer la catalanitat de Colom, comporta un tema relacionat amb una concepció cristiana i una concepció política concretes, diferents de les que amb força militar s'ha imposat i amb falsedats culturals es vol fer creure. El gènere humà, però, conserva el sentit comú; és característic de la seva naturalesa i al llarg dels segles rebrotarà sempre fins a reeixir. Sempre sortirà algú que en donarà testimoni, en mig dela incomprensió i la calúmnia, fins que arribi el temps del seu reconeixement.

Jordi Salat
josalort@hotmail.com

Font:

Blog VERNACLE

<http://vernaclistes.blogspot.com/2009/11/al-voltant-de-les-suposades-escriptures.html>